

Băiatul acela, pe nume Toma, primise de ziua lui un robot. Chiar dacă era de două ori mai înalt decât el, era un robot copil.

— Poți să-i pui un nume, îi zise mama lui Toma.

— Dar trebuie să îl înveți să se poarte ca un om, adăugă și tatăl lui Toma.

Toma îi dădu numele ROBO BOBO.

Toma îl învăță cum să facă, iar Robo Bobo înțelese repede. Gura lui Robo Bobo era cam mare. Așa scârțâia frecându-se de dinți – scârț! scârț! scârț! Se auzea ecoul în gură, ca într-o peșteră.

—Bz. Robo Bobo doare urechile!

—Bine, bine... Să încercăm cu periuța, spuse Toma, înțelegător.

Toma îi arată cum se pune pasta de dinți pe periuță. Dar își dădu seama că periuța era prea mică pentru dinții imenși ai lui Robo Bobo.

—Nu-i nimic. Să căutăm o perie mai mare, zise Toma.

—Bz. Perie mare Robo Bobo! îl îngână robotul triumfător.

Toma ieși din baie și Robo Bobo rămase singur, căutând o soluție. El găsește mereu soluții.

